

EMELD FEL ARCODAT!

A Rákospalota MÁV-telepi
Jézus Szíve Plébánia hírlevele

2018. nyár

Különszám Vitai Attila atya aranymiséje alkalmából 2018. június 24.

* * *

Attila atya

1990-ben érkezett a plébániára Attila atya. Abban az időben a frissen alakult gitáros kórus a sekrestyében próbált, beindultak az ifjúsági-gitáros misék, a fiatalok közössége kezdett összeállni, erősödni. Sok felnőtt, idős ember járt rendszeresen a templomba. Mindent egybevetve egy jó plébániai közösségi élet kibontakozásának a lehetősége előtt álltunk.

Az első időkben mindenkivel beszélt, aki valamilyen feladatot vállalt magára a plébánián, és mindenkit megerősített a feladatában. Igen intelligensen intézte a plébánia átvételét, ezzel mindenkit megnyert magának. Mindannyian lelkesen folytattuk önként vállalt munkánkat, én magam a kórus vezetését, az ifjúság vezetését, hitoktatását.

Attila atya igen modern szemlélettel, támogatással állt minden új, néha akár hajmeresztő ötletünk mellé. Ezzel a támogatással nem volt nehéz megvalósítanunk igen szép és felejthetetlen programokat, amelyek közül több még ma is nagyon haladó lenne: *Tarzióusz játék*, mini musicalek a szentmisében a prédikáció helyett az aznapi evangéliumról (Jézus megkísértése, Jerikói vak), Sillye Jenő-féle *Keresztút*, *Quo Vadis* szindarab.

A hivatásához való hozzáállását jól tükrözte, hogy szabadságra csak akkor ment, ha kényszerítették rá; mindig itthon volt, mindig rendelkezésre állt, és ez tudatos vállalás volt részéről. Bármikor felkereshető volt, és mindenféle témáról igen jól el lehetett vele beszélgetni, legyen az irodalom, zene, film, színház és persze hitbeli kérdések. Bármelyik pillanatban olyan irányba fordíthatta a beszélgetést, hogy nézd ezt meg, vagy hallgass csak bele ebbe a darabba, mit szólni ehhez,

vagy egyszerűen csak elmondta a legújabb kedvenc viccét. Szóval minden tekintetben emberközeli, közvetlen, színes és jó társaság volt. Persze mindennek olyan következménye volt, hogy ha negyedórás ügyintézésre beugrottunk hozzá, abból rendszerint egy-két órás alkalom lett végül, ami nem volt mindig könnyen tervezhető.

A liturgia, a szentmise valóban szent volt számára. Minden körülményre, részletre, a szövegmondásra, a testtartásra, a prédikációkra igen odafigyelt, és nagy átéléssel végezte a szertartásokat. Eltúrta a legnagyobb hideget, a forróságot, nem panaszkodott a körülményekre, a lényegre koncentrált, ez példaértékű volt számunkra.

Az anyagi világ kevésbé érdekelte, szerzetesi egyszerűséggel élte hétköznapijait. A családját, testvérét Ildikót mindig is nagy szeretettel támogatta. Amire igazán szeretett pénzt költeni, az a kultúra volt, a zenei lejátósó eszközeit választotta meg a lehető legnagyobb igénnyel, ott nem spórolt. A CD gyűjteménye például különleges.

A belsőépítészeti végzettsége mindig megmutatkozott akkor, amikor a templomban bármilyen átalakításra, változtatásra került sor. Védte a templom külső-belső szépségét, ebben az ízlése meghatározó volt. Maga is tervezett, például a plébánia logója, (így a Lumen Christi Gospel Kórus logója is) vagy az új ambó az Ő elképzelése szerint készült, keze munkáját dicséri.

Az *Emeld fel arcodat* újságot vele együtt találtuk ki, és a kezdetektől Attila atya feladata volt a vezércikk írása, amit szívesen vállalt el, persze a határidő szorításában nem mindig volt számára élvezet annak elkészítése. Ha jeleztük, hogy a határidő már tegnap lejárt, akkor morgott egy sort, aztán másnapra elkészült az írás. Igyekezett ezekben a vezércikkekben modern témákat felvetni, korszerű és egyszerűen megfogalmazható gondolatokat közvetíteni.

Ezzel a külön számmal is szeretnénk Őt köszönteni. Összegyűjtöttünk a vezércikkeiből egy válogatást és néhány rövid visszaemlékezés-morzsát.

Attila atya! Fogadd szeretettel tőlünk, az egész plébániai közösségtől!

Gergő Lajos

Templombúcsú 2012. június

Amikor belépünk plébániánk templomába, egyből meglátjuk a hatalmas Jézus képet, amint kitarja karjait két embercsoport fölé.

Középen ott látjuk a szívét, úgy, ahogy ember szívét sosem láthatjuk.

Még akkor sem, ha szívműtét során feltárják a mellkasát. Mert ott nincs indokolatlan sebhely, nem veszi körül töviskoszorú, és nem ég lángocska a tetején. Pedig van jelentése mindegyiknek.

Onnantól kezdve, hogy csúnyán elbántak vele, mégis „szeretettől lángol”.

Nem azért gyűjti maga köré az embe-
reket, hogy megbosszulja, amit tettek
vele, hogy jól megkapják a magukét,
hanem hogy rájuk tudja árasztani
mindazt a sok jót, amiket Szent Pál is
felsorol az első Korinthusi levélben,
amelyek miatt Szeretethimnusznak
szoktuk nevezni ezt a szentírási részt.

Olyan értékek, amelyek nélkül csap-
nivaló az élet, de megvannak, és ak-
kor válnak értékké, ha van bennünk
szeretet.

El lehet gyönyörködni oltárképünkön.
A festő azt akarta, hogy akik neki fon-
tosak, Jézus közelében legyenek. Ba-
loldalt a zöld ruhás nő a művész
felesége. A pólyás és a nagyobbacska
kislány az ő két kislánya. Jobbra pe-
dig egy rövidnadrágos kisfiú a mű-
vész kislánya, hatéves lehetett, amikor
festette az apukája, aki maga nem is
látszik a képen.

Ki gondolná, hogy évtizedek múltán
csak úgy szólítják meg a gyereket,
hogy „Pál atya!”

Mert bizony szerzetes pap lett belőle.
És hogy a művész személyesen nincs
a képen – hát a kezében tartott ecseten
keresztül mindent átvitt a falra, amit
neki Jézus Szívének szeretete jelent.

Meg szokták kérdezni, hogy ki az a
szerzetesnő a képen? – A Jézus Szíve
tisztelet nagy apostola, Alacoque
Szent Margit.

A másik oldalon egy papot látunk,
Colombière Szent Kolos atyát, Szent
Margit lelkiatyját.

De mit keres a lánc és a bilincs a ke-
zén? Volt idő, amikor börtönbe csuk-
ták vallási tevékenysége miatt.

Számunkra Jézus Szíve ünnepe a
templom búcsújának napja.

Jó dolog-e a búcsúzás?

Nemrég ünnepeltük, hogy Galileában
Jézus elbúcsúzik, és visszatér az
Atyához. Ugye nem ujjongtak örö-
mükben az apostolok?

Új pap érkezik egy plébániára. El-
megy, akit megszerettek. Nagy-e az
öröm emiatt? Ugye nem!

De az új pap is elbúcsúzott, ahonnan
jött, őt is szerették, meg is siratták.
Ugye, két vége van a dolognak.

De a mi búcsúnkon most mitől is bú-
csúszunk?!

Hát a bűneinkért járó vezekléstől. Ré-
gen súlyosabb elégtételt róttak ki a
gyónáskor. Nem mindegy, hogy azt
mondja a pap, hogy mondj el egy Mi-
atyánkot és egy Üdvözlégyet, vagy azt
mondja, hogy menj el gyalog a Szent-
földre.

Ha egy ilyen nagy ünnepen ezt elen-
gedte az Egyház, akkor az nagy örö-
met jelentett.

INDULGENTIA – elengedés az ere-
deti szóval. Ha velünk is megtörténne,
örülnénk-e neki?

Mindenesetre örömteli az, ha elérke-
zik Jézus Szíve ünnepe.

Bár tudnánk olyan jók lenni, mint Ő!
Van is egy fohászunk, amiben azt kér-
jük: „Szelíd és alázatos szívű JÉZUS,
ALAKÍTSD SZÍVÜNKET A TE
SZENT SZÍVED SZERINT!”

Elevenen él bennem az emlék, mikor Attila atya a MÁV-telepi plébániára került. Kamaszként az ifjúsági hittanok, késő estébe nyúló beszélgetések, filmnézések és zenehallgatások nagyon meghatározóak voltak. Később a közös hittanórák, táborok, tábori szentmisék, elsőáldozási előkészületek voltak azok melyekből közösen töltöztünk. Aztán az esküvőnk, amire szintén Attila atya adta áldását. Majd mind a négy gyerekünk keresztelője is ebben a közösségben történt. A személyes emlékeken keresztül mindig velük volt rugalmasságával, humorával, elfogadásával, mély, imádságos lelkületével, nagy-nagy szeretetével. Nagyon köszönjük, hogy ezt vele megélhettük! Isten éltesse még sokáig!

(Keszthelyi Kati és Ákos, Ágota, Andris, Balázs, Peti)

Charles Péguy: Az éj

(részlet – Rónay György fordítása)

Ó édes, ó nagy, ó szent, ó szépséges Éj, te legszentebb tán lányaim
között, ó böszoknyás, csillagpalástos Éj,
Eszembe juttatod a nagy csöndet, mely akkor volt, midőn
Még nem kezdődött az ember uralma,
S hirdeted azt a nagy csöndet, mely akkor lesz, ha majd
Az ember uralma véget ért és jogaromat visszavettem.
Olykor már előre erre gondolok, mert valóban túl nagy lármát ver az
ember.
De főként azt az éjt juttatod, Éj, eszembe,
És eszemben forгатom mindörökkön.
Eljött a kilencedik óra. Választott népem földjén történt, Izraelben.
Minden beteljesült. Ez a roppant kaland.
A hatodik órától fogva az egész országra mély homály borult a
kilencedikig.
Minden beteljesült. Ne szóljunk róla többet. Fáj nekem.
Fiam e hihetetlen alászállása az emberek közé.
Az emberekhez.
Azért, amit vele tettek.
A harminc év, amíg ács volt az emberek közt.
A három év, amíg a prédikátor volt az emberek közt.
Pap.
A három nap, míg áldozat volt az emberek közt.
Az embereknél.
A három éj, míg halott volt az embereknél.
A halott emberek közt.
A századok és századok, amíg ostya az emberek közt.
Minden beteljesült, az a hihetetlen kaland,
Mely mindörökre megkötötte kezemet, az Úristen kezét.

Start!

2006. szeptember

Vége az esős, hideg napoknak, vége a fagyaltolvasztó kánikulának, vége a vakációnak. Az iskolák hatalmasra tátják a szájukat, hogy elnyeljék a beözönlő gyereksereget. De nem azért, hogy unatkozzanak odabent, mint Pinokkió az óriásbálna belsejében.

Mert komoly munka vár minden gyerekre: tudást szerezni, gazdagítani az értelmüket, jellemüket. Képességek derülnek ki, hozzá kell látni, hogy azokból valami híreset és nagyot sikerüljön előhozni.

Sok új tudnivaló vár, amiről hallottatok ugyan alsó tagozatos fejjel is, de nem szabad ott elakadni, tovább kell bővíteni az ismereteket felső tagozatoshoz illő tudássá, érettségi anyaggá, és később talán valamelyik még magasabb fokú iskolában szerzett ismeretké.

„Te mi leszel, ha nagy leszel?”

„Te mi lettél, ha nagy vagy már?”

És ezen a hosszú úton valami más is végig kellett, hogy kísérjen, vagy végig kellett volna kísérnie. Ez pedig abból ered, hogy mióta megkeresztelték, Isten jelét viseled. Viselsz egy jelet a lelkedben, amit csak Isten lát, és valami ahhoz méltót akar látni rajtad és vár el tőled.

Jártál-e hittanra idáig, és fogsz-e járni továbbra is?

Nyáron egy nagykorú fiatalat kereszteltem. A keresztelés után meg is béráltam, és meg is áldozott a szentmisében. Így részesült egy időben a keresztény beavatást alkotó mindhárom szentségben.

Gyerekeknél ez természetesen szétválasztódik az időben. Ugye nem fogsz elakadni a keresztségnél vagy mondjuk az elsőáldozásnál?

A Szentlélek a bérálásban teljessé akarja tenni a művét. Készülsz-e a bérálásra?

És ha mindez már megvan, el ne akadj az úton, amire most már tökéletesen fel vagy szerelve. Hát ez is vár tirátok: nagyobb lendülettel tenni, amit remélhetőleg nyáron sem hagyatok abba.

Túl vagyunk egy híres ünnepen. Augusztus 20-áról szép élményeket és tragikus emlékeket őrzünk. A Szent Jób körmén ragyogó napsütését és a szörnyű viharét, amiről még ma is annyi szó esik. Lám, az járt jól, aki az ünnep igazi tartalmára volt kíváncsi. De hát lehetett volna fordítva is, csak-hogy nem lett. Isten néha elgondolkodtat bennünket. Vajon mit tanulunk mindezekből?...

És előttünk van egy várva várt ünnep. Tanévünk eleje egybeesik plébániai napunkkal, amelyet templomunk felszentelésének évfordulóján tartunk. A nyári szétszórtság után jól össze lehet rázódni újból, és egymás hitén, szeretetén, hűségén, egymás szorgalmán épülve egy jó tanév következhet, amire a Szentlélek, akit lehívunk az énekünkkel, hozzáadja hatalmas kincseiből azt, ami még hiányzik a mi jó szándékú készleteinkből.

Van tehát emlékünkből bőven, várnak élmények bőven, induljunk neki Isten nevében a tőle kapott lendülettel!

Attila atyát 1998-ban ismertem meg, amikor ideköltöztünk a lakótelepre. 2011-től pedig együtt is dolgozhattam vele az Emeld fel arcodat újság szerkesztőjeként. Eleinte nagyon szokatlan volt számomra atya prédikációinak felépítése, és az általa írott vezércikké is. Mikor azonban alaposabban kellett velük foglalkoznom, rájöttem, hogy nagyon hasonló módon épülnek fel. A legtöbb valamilyen hétköznapi, földhözragadt, néha egyenesen zavarba ejtő képpel kezdődik, ami felrázza az olvasót/hallgatót. Innen azonban mind egy irányba halad tovább – az Isten világa, ígéretei, szeretete felé. Attila atya beszédei és írásai egészen földközlelből indulnak, hogy aztán a mennyországba érkezzenek.

(Novák Veronika)

Téged mi köt EHHEZ A HÁZHOZ? 1998. szeptember

Tizenhárom JÉZUS SZÍVE TEMPLOM közül ez a MÁV-telepi, itt Rákospalotán, nekünk A Jézus Szíve templom.

Hatvan évvel ezelőtt szentelték fel. Van, akit ez az „életkor” a nyugdíjkorhatárra emlékeztet. Ám ez esetben erről szó sem lehet. Ennek a templomnak működni kell, még egyszer ennyi idő múlva is!

Nem fáradhat bele, nem vonulhat vissza, folyamatosan meg kell újulnia, falai közé fogadni AZT, akit megtisztelni jönnek, és fogadni azokat, akik az URAT és ATYÁT megtisztelni akarják.

Alig kétéves voltam, amikor a családkunk ide költözött.

Nem tudom már felidézni a friss festék szagát, a felszentelő krizma balzsamos illatát, csak régvolt események emléke jön elő olykor. Elsőáldozás másodmagammal, két légiriadó között. Áldozás utáni imádkozások a Mária-oltárnál. Bémálás tíz évesen (!), ministrálás latinul. Esküvők, keresztelesek, gyászmisék szerettem temetése napján...

A primicia, majd a szolgálat során tett kerülőutak végén újra itt: plébánosként, ezüstmisésként, majd a harminc éves papi működés ünnepi miséje messziről is eljött barátok, kedves hívek körében. Emlékek régi szép és nehéz időkről, elhelyezett kedvenc atyákról, és időközben helyükbe érkezett, idővel kedvencé lett új atyákról. Időközben felnőttek a környező házak, de akinek szívéhez nőtt idők során ez a templom, az továbbra is megtalálja. A háborúban kitörték a színes nagyablakok, napjainkra előregedtek az elektromos vezetékek, festésre szorulnak a falak. Csak Isten kegyelme új mindig, mert Ő maga sem öregszik. Fölötte sosem jár el az idő. És vagyunk sokan, különböző korúak, akik ezernyi emlékekkel kötődünk a tizenhárom JÉZUS SZÍVE TEMPLOM közül ehhez a MÁV-telepihez. Maradjon is így, legyen még sok szép jubileuma, legyen minél több felnőtt és gyerek, akinek ez A Jézus Szíve templom.

Attila atya családjunk számos meghitt eseményét emelte az Úr színe elé és tette számunkra még bensőségebbé. Nem felejttem az egykori ifjúsági hittanóráit sem a plébánián. Ott egy kicsit mindig megállt az idő. Az órákat átszötte Attila atya (időnként fanyar) humora és a közösség fiatalos jó hangulata. Attila atyánál mindig akadt egy-egy jó film vagy zene, amit megosztott velünk.

(Székely Anikó)

Emeld fel arcodat!

1993. december

Vajon hová húzódna be a Szent Család éjszakára, ha napjaink hajléktalanjaival vállalna közösséget? Egy lépcsőházba? Egy üres dobozba? Vagy a Máltaiak vasúti kocsiába? Jobb fogadtatása lenne az ÉRKEZŐNEK, mint volt hajdan, az időszámítás kezdetén?

Gazdag kínálat, szerény lehetőségek éve közeledik lassan a végéhez, de még lesz addig egy ünnepünk, amire úgy is lehet készülni, hogy nem kell kiadni egy fillért sem, mégis többbe kerülhet, mint ha bedőlnénk a sok reklámnak, és elvernénk a pénzünket.

A prófétai szó ÚTRÓL beszél, aminek simának, egyenletesnek, járhatónak kell lennie. Bennünk kell épülnie ennek az útnak. Lehetnek tulajdonságaink, amiket le kell bontanunk, mert a szeretet útjában állnak, lehetnek hiányosságaink, amiket fel kell tölteni hasonló okból, hogy JÉZUS, akinek az érkezése körül forog végül is az egész ünnepi készülődés, jó kedvvel találjon el hozzád, hozzám, valamennyiünkhöz. Mint ahogy a megvetett Zakeus is bejelentett egy radikális döntést valami újról, amire sohasem került volna sor, ha Jézus meg nem hívja magát vele. Ő ezzel

a nagy elhatározással várta a nagy vendéget.

ADVENT VAN MÉG...

Vasárnapról vasárnapra újabb gyertyákat gyűjtünk adventi koszorúnkon: ne csak körülötte növekedjék a világosság, hanem bennünk is! Ne kelljen beérnie a kis ÜNNEPELTNEK mondjuk egy lépcsőházzal vagy egy üres dobozzal, ha egyszer a te meleg otthonodban is helyet találhatna.

Advent ideje véget fog érni: itt lesz az ünnep. Az ünnep is véget ér, és jön a kitartó, következetes munka ideje. Voltaképpen várakozás ez is: ADVENT.

Akkor mi keresünk majd szállást, és Ő lesz az, aki bezárhatja előttünk az EGYETLEN AJTÓT, de jó szélesre is tárhatja. Szíve szerint ezt is tenné.

Rajtad múlik, hogy melyik változatra hangolod őt ételleddel. Milyen a várakozásod, az ünneplésed, az advented és a karácsonyod? Élhetsz, mint kedves családtagja, találhatsz egy neked készített örök lakást az Atyai házban, ahová úgy igyekszel, mint aki tudja: már várják!

Jézus beszélt arról a napról, amelyet félelmetes jelek előznek meg, de ami utána jön, az mindennél csodálatosabb

dolgok kezdete: „amikor mindez beteljesül, tekintsetek föl, és emeljétek föl fejeteiket! Elérkezett a megváltások.” (Lk 21,27-28)

Lapunk címe is erre utal: EMELD FEL ARCODAT! Hogy megtehesd

azon a napon te is, segíteni szeretnénk neked szolgálatunkkal. Ez a törekvés adjon igaz tartalmat közeledő ünnepeknek, ebben az értelemben kívánunk boldog karácsonyt valamennyi olvasónknak.

Az egyik plébániai napon volt ima- és beszélgető-sátor. A sátorban Attila atyával beszélgetve, a társalgás spontán fordulatát követve, éleslátó természetességgel összefoglalva az addigiakat, azt kérdezte: „Szóval nehezen megy szeretni az embereket?” Huh. Ez találó... Ezután atya még emlékeivel folytatta a beszélgetést, ezekre már nem emlékszem. De a kérdésre... Hát, arra igen!... Igen a válasz.

(Kovács Miklós)

Charles Pégyuy: Az éj

(részlet)

Ez a kaland, mely által egyszülött Fiam megkötötte a kezemet.
Örökre megkötve igazságosságom kezét és örökre föloldva
irgalmasságomét.

És igazságosságot találva igazságosságom ellen.
A szeretet igazságát. A remény igazságát. Minden beteljesült.
Aminek kellett. Ahogyan kellett. Ahogy prófétáim
megjövendölték A templom kárpitja egész hosszába meghasadt.

A föld megrendült, a sziklák megrepedtek.
Sírok nyíltak meg, néhány szentem holt teste új életre támadt.
S a kilencedik óra táján a Fiam fölkiáltott.

S ez a hang soha többé nem hal el. Minden beteljesült.

A katonák visszamentek a laktanyába.
Nevettek, tréfálkoztak, a szolgálatnak vége volt.

Ezzel az őrséggel is kevesebb.
Csupán egy százados maradt ott s néhány ember.
Egészen kis csoport, a jelentéktelen bitófa őrizetére.

A bitóéra, melyen Fiam függött.
Csupán néhány asszony maradt ott.

Az Édesanyja is ott volt.
És talán néhány tanítványa is, ez azonban nem egész bizonyos.
Lám, minden embernek joga van a fiát eltemetni.

Minden embernek, ha olyan szerencsétlen,
Hogy nem hal meg a fiánál előbb. Csak én, csak én, az Isten,
E kaland által megkötött kezemmel,
Csak én, annyi apa után magam is apa most e pillanatban,

Csak én nem temethettem el a Fiamat.
S akkor jöttél te, Éj.
Ó legkedvesebb minden lányaim közt; s még most is látom én, és látom
örökkévalóságomban mindörökké.
Ekkor jöttél, ó Éj, s beburkoltad egy óriási szemfedőbe
A századost, a rómaiakat,
A Szűzet és a szentasszonyokat,
A hegyet és a völgyet, melyre leszállt az este,
S népemet, Izraelt, s a bűnösöket s együtt mind, ki haldoklott, ki
meghalt értük,
És Arimatiai József embereit, akik már közeledtek
A fehér gyolcsleplel.

*Gyerekkoromban többször hallottam Vitai Attila atyáról, mint apukám egyik leg-
régibb barátjáról, de az első találkozásunkra a mai napig tisztán emlékszem. Ak-
koriban helyezték ide a MÁV-telepi templomba őt, és édesanyámék meghívták
hozzánk vacsorára. Kíváncsian lestem a komolynak ígérkező vendéget, miközben
a karomban tartottam nővérem néhány hónapos kisfiát. Attila atya belépett hoz-
zánk, rám nézett, és most is magam előtt látom az arcát, ahogy huncut mosollyal
csak ennyit kérdezett: „Jé, a tied a baba?” Teljesen meglepődtem, még alig ka-
maszként talán zokon is vettem a kérdését, és azon tűnődtem, hogy de fura ez a
pap... Később Attila atyát jobban megismerve már egyáltalán nem találtam fur-
csának közvetlenségét, barátságosságát, humorát és azt az álca nélküli őszintesé-
get, ahogy az emberek felé, ahogy felénk fordult.*

(Kuba Kati)

Por – hamu – dicsőség 2003. húsvét

A közelmúltban valaki elmesélte, hogy rákos beteg, már parókat hord, mert a kezeléstől kihullott a haja. Ha meghal, el fogják hamvasztani, és hazaviszik az urnáját a lakásba. Aztán ha a férje is meghal, akkor egyszerre fogják a két urnát eltemetni rendesen, minek fizessenek kétszer, így legalább egy költséggel megússzák a dolgot a gyerekeik...

Milyen praktikus intézkedések a nagy lépés előtt! Igaz, nem terjednek túl evilág tennivalóinak körén. A beteg-

ségtől sújtott test eljátszotta szerepét, lekerül a színről, már nem is emlékeztet semmire abból, ami volt. Ám ez csak az első és egyben rövidebb felvonás. Hamarosan csengetnek, és kezdetét veszi a második. Megint csak ők a „darab főhősei”, káprázatos új helyszínen, tökéletes megjelenésben, és ami ott történik, véget nem ér soha többé.

A dolgoknak ez a hamuból a dicsőségig tartó útja a végtelenbe vezet. Hogy oda vezethessen, azon múlik,

hogyan élt, kire bízta jövőjének ügyét. Merre kereste az élete értelmét? Azon is, hogy kellett valaki, aki mindezt értelmessé tette. Kellott Jézus Krisztus, aki élénk „élt” egy életet, ami bővelkedett áldozatokban, az Atya iránti engedelmességben, a kereszten át a sziklasírig. Ámde az egy csodálatos, megdicsőült újnak kiinduló állomása lett – ahonnan a végtelenbe vezet az út.

És mi is ráléphetünk erre az útra. társulhatunk ahhoz, aki előttünk járt rajta, jövő bontakozhat azon túl, ami ledönthetetlen falnak látszik, amin szétszattanhatnánk, ha nekiütközünk. Ámde Jézus jóvoltából átenged sértetlenül, hogy valami újban találhassuk magunkat, az élet bőségének világában.

Ezt hozta el az első Húsvét. Ezt ünnepeljük, ki tudja hányadik Húsvétunkon. A hamvazószerdai barkahamu a

teljes reménytelenséget sugallná – hol van már a hajdani virágzó ág? – ha nem azért hintonénk az emberek fejére, hogy felrázzuk az életvég praktikus tennivalóinak gondjaiból. A megoldást kínáló felé irányítsuk figyelmünket: Jézus felé, aki végigjárta az Istenre figyelő ember útját – kínhalált szenvedett a kereszten, aki körül a végső praktikus dolgokat mások végezték el. Amikre mindössze három napra volt szükség: mert az éltető isten vette kézbe az ügyét, és most már úgy él, hogy nem hal meg soha többé. Miatta van felénk is kinyújtva ez a kéz. Vegyük észre, nyújtsuk felé bizalommal és reménnyel a miénket, akkor Húsvétunk az lesz, aminek Isten szánta: a halál feletti végleges győzelem Ünnepe.

Szívből kívánom, hogy ennek kegyelmeivel legyenek megáldva a közeledő ünnep napjai!

A MÁV-telep egyik családias hangulatú kertés házában voltunk jószomszédi, baráti kapcsolatban a Vitai családdal. Sok szép emlék fűz a gyermekkori fészekhez, így az akkor ott élő emberekhez, köztük az atyához is. Utólag visszagondolva már akkor kimagasló közösségformáló vénája volt, a ház legidősebb fiú gyermekeként a kisebb gyerekek szórakoztatására bábfigurákat készített. A mosókonyhából bábozott nekünk, mi pedig a pincefolyosón sámlikon ülve nagy áhitattal néztük az aktuális előadást. De a legjobb az volt, mikor a bábok és a csodás díszletek készítésének fortélyaiba is beavatott.

Emlékszem azokra a szép anyák napi ünnepségekre, melyeket szervezett. Mi, kisebbek nagy izgalommal titokban megtanultuk a köszöntő verseinket anyák napjára. A kertekben szedett virágokkal köszöntöttük édesanyánkat a ház udvarán, a képzeletbeli színpadon. Ezeket az ünnepségeket mindig nagy siker koronázta.

Később nagy öröm volt számomra, hogy részese lehettem Attila atya pappá szentelésének. Istennek szentelt hivatása gyakorlása során családunk minden fontos eseménye: esküvő, keresztelés, elsőáldozás, bérmlálás (és sajnos temetés is) az ő nevéhez fűződik.

(Várkuti Székely Kati)

Az új templom – és ami ennél is fontosabb 2016. június

1938 fontos év számomra. Ekkor költöttünk ide Kispestről. Két éves voltam akkor. Szüleim rendszeresen elhoztak ebbe a lenyűgözően hívogató templomba. A templomot Hanauer Á. István váci megyéspüspök szentelte fel, aki Jézus Szíve oltalmába ajánlotta ezt a házat. Azóta is ez a családunk számára A Templom. Nem a Czabán Samu téren emelkedő NAGYTEMPLOM, nem is a SZENT ISTVÁN BAZILIKA, hanem ez a szívünkhöz nőtt MÁV-TELEPI JÉZUS SZÍVE TEMPLOM.

Az idők folyamán számos liturgikus esemény színhelye volt ez a templom, 1990 óta pedig plébánosként szolgáltam itt az URAT, egészen napjainkig. Ekkor főpásztorem, 80. születésnapom alkalmából, előzetes megbeszélésünk alapján nyugállományba helyezett. Még két évem van az aranymisémig – de hát akár plébános, akár nyugdíjas az ember, amikor a szentmisében elismétlem a kenyér és

a bor felett azokat a világhírű szavakat, amiket az Utolsó vacsorán mondott Jézus, ő ugyanúgy jelenvalóvá lesz, mint hajdan, apostolai körében.

Beszélhetünk ezüstről, aranyról, ezeknek az értéke fényévekre elmarad annak értékétől, ami a szentmisén történik.

Mert az ÚR, aki jelen lesz az oltárunkon, elhozza közénk az egész univerzumnál végtelenül magasabb rendű világot, amelyet az ATYA JÉZUS által és JÉZUSÉRT teremtett. Ebbe hív és vár bennünket, mondván: „Atyám, azt akarom, hogy akiket nekem adtál, ott legyenek velem, ahol én vagyok!” Engedjük, hogy ennek a templomnak a sajátos szépsége hatással legyen ránk, legyünk tevékeny résztvevői azoknak a cselekményeknek, amelyekért ez a templom felépülhetett és napjaink tűzvésze után újjászületett. Szálljon hálaadó szavunk mindazokért, akik áldozatot hoztak ezért a napért, és mindazért, ami ezt a napot követni fogja valamennyiünk javára.

Rengeteg emlékünknél van Attila atyáról, de talán a legemlékezetesebb egy éjszaka Bangkokban. Nem, nem utaztunk vele sehova. A „One night in Bangkok” a Sakk című musical világhírű betétdala. Bármikor meghalljuk, Attila atya jut róla eszünkbe. Nála hallottuk először Marcsival, 1991. nyár elején, amikor jegyesoktatásra jártunk hozzá. Attila szenvedélyesen gyűjtötte a jó lemezeket. Ezt a számot akkor kezdték játszani a rádiók, és neki már a polcán volt a CD. Az órák elején mindig hallgattunk zenét, ezt a dalt többször is. Volt alkalom, amikor az órára érkezve többször is csengetniünk kellett, mert a plébánián olyan hangosan szólt a zene, hogy nem hallatszott a csengő. Nagyon jó hangulatú beszélgetések voltak ezek. Így indított el minket az úton. Ennek már 27 éve. Köszönet Atya!

(Marcsi és Péter)

A RÁKOSPALOTA MÁV-TELEPI JÉZUS SZÍVE PLÉBÁNIA NYÁRI MISERENDJE ÉS PROGRAMJAI

Miserend:

Vasárnap délelőtt 10 óra és este 7 óra,
hétfő este 6 óra, szerda és péntek reggel 8 óra,
minden hónap első szombatján este 6 óra.

A nyári táborok és szabadságolások miatt júliusban és augusztusban hétfőnként nem mondunk szentmisét, csak július 2-án és 23-án, valamint augusztus 20-án.

Gyóntatás:

Vasárnaponként fél 10-től a mise kezdetéig, illetve egyéni megbeszélés szerinti időpontokban.

Urnaterem látogatása:

Urnatermünk a szentmisék előtt és után látogatható. Kérjük a kedves testvéreket, hogy a kifüggesztett hirdetés szerint tartsák meg az urnaterem látogatásának rendjét!

Nyári táboraink:

Mesetábor	július	9–13.	Közösségi ház
Vasútmodellező tábor	július	9–13.	Közösségi ház
Hittantábor (8–18 éveseknek)	július	16–20.	Nagybörzsöny

Napközis táborainkra Kuba Katinál lehet jelentkezni, a hittantáborra Nagy Péternél, a jelentkezési lap kitöltésével és az előleg befizetésével.

Friss híreink, képes tudósításaink megtalálhatók honlapunkon, a <http://xvjszp.hu> címen és a www.facebook.com/xvjszp oldalon.

Felelős kiadó: Repcsik Gyula. Szerkesztők: Molnár Tibor, Novák Veronika, Szilágyi Éva. Fejléc: Hódos László. Tördelő: Gergő Ágnes.